

[Finansministeren]

svar og kompetence. Men vi kan selvfølgelig ikke decentralisere ansvaret for at leve op til de samfundsøkonomiske hensyn, som hr. Lykketoft så rigtigt bemærkede. Derfor har jeg altså efterhånden svært ved at forstå, hvad formålet med første halvdel af dagsordenen egentlig er.

Hvad angår anden halvdel af dagsordenen, om den eventuelle økonomiske gevinst, er jeg glad for, at fru Mimi Jakobsen selv mindede om, at der jo tidligere i finanslovaftaler for 1989, 1990, 1991 bl.a. med CD's stemmer har været tale om kvantitative udbudsforpligtelser på 500 mio. kr. om året; det første år regnede vi med at det ville give en besparelse på 50 mio. kr., og de næste to år regnede vi med at det ville give en besparelse på 100 mio. kr. i hvert af årene.

Det er altså et instrument, som de nuværende regeringspartier og CD i fællesskab har brugt, men så er der sket det, at udliciteringsudvalget i sin betænkning i kapitel 5 har rapporteret, at der kun er tale om, at godt en tredjedel af de statslige institutioner har rapporteret, at den fastsatte kvantitative forpligtelse i høj grad har haft betydning for anvendelse af udlicitering, og de fremhæver, at samtidig er det kun 14 pct., der har angivet alene at udlicitere på grund af de udmeldte forpligtelser. Det er altså i et mindretal af tilfældene – en syvendedel af tilfældene – de kvantitative udbudsforpligtelser, der har fået institutionerne til at udlicitere. Det er en af baggrundene for, at regeringen ikke i forbindelse med finanslovforslaget for 1992 har fastsat en kvantitativ udbudsforpligtelse. Det har vi jo nemlig ikke. Og vi har det bl.a. ikke, fordi vi havde betænkningen på vej; vi regnede med, at vi skulle følge betænkningen op, og vi regnede med, at det måske kunne give anledning til, at der kom nye regler. Det kom der jo så også i cirkulæret af 21. januar 1992.

Men det cirkulære adskiller sig fra de tidligere kvantitative udbudsforpligtelser ved, at det efter cirkulæret er underordnet, om udførelsen af den udbudte opgave overdrages til en privat leverandør eller den fortsat varetages af den pågældende institution. Det afgørende er, at der opnås konkurrence om udførelse af opgaverne. Der er altså netop ikke tale om tvangsudlicitering i cirkulæret, sådan som hr. Lykketoft mente at forstå cirkulæret. Hvis den offentlige institution løser opgaven bedst og billigst, beholder den opgaven.

Hvis den offentlige institution er dyrere end de private, mener hr. Lykketoft så, at vi alligevel skal bruge skatteydernes penge, bruge ekstra af dem, for at levere den service til borgerne? Altså, det virker ikke som værende i overensstemmelse med SAMAK-rapportens anbefalinger. SAMAK-rapporten virker meget mere moderne end det dagsordensforslag, vi ser her i dag.

Men vi har altså netop ikke i 1992 fastsat særlige effektivitetsbesparelser vedrørende udlicitering, bl.a. i lyset af, at vi regnede med, at der kunne være indkøringssomkostninger i forbindelse med det nye cirkulære. Jeg tror, det var hr. Bilgrav-Nielsen, der sagde, at nogle gange kan man se en besparelse på det, andre gange kan man ikke. Nogle gange kan man indregne en besparelse, andre gange lader man være. Vi har altså gjort det i 1989, 1990 og 1991. I 1992 har vi ikke gjort det; det har end ikke været foreslået. Men skulle man virkelig på forhånd binde sig til, at en eventuel økonomisk gevinst ikke må føre til besparelse, men skal bruges til nye offentlige udgifter? Det er ikke hensigtsmæssigt.

Jeg er en lille smule ked af, at fru Mimi Jakobsen er med i denne dagsorden, for jeg betragter den faktisk som et stykke gammeldags socialdemokratisme, som værende fra længe før man begyndte at forny sig, som man gjorde i forbindelse med SAMAK-rapporten. Og jeg synes, det er synd og skam at forsøge at lave bindinger på, at man må ikke spare på de offentlige budgetter, når der netop er tale om, at det her ikke er noget, der drejer sig om tvangsudlicitering; det er noget, der drejer sig om, at vi for en beskedent del af de offentlige driftsopgaver gradvis får år for år skal efterprøve, hvem der løser opgaverne bedst og billigst, og give de offentligt ansatte det rygstød, at de kan dokumentere, at ofte er det dem, der gør det. Jeg er nemlig ikke i tvivl om, at det vil blive dokumenteret i den ene sag efter den anden, at de offentligt ansatte løser opgaven bedst og billigst, og så fortsætter de selvfølgelig med at løse den.

Der er altså ikke tale om, at vi én gang for alle flytter nogle opgaver i den ene eller den anden retning. Der er tale om en løbende proces, hvor vi af og til får nogle besparelser. Jamen skal vi så ikke også have lov til at spare på de offentlige budgetter? Af og til gør vi det ik-